

Holy Trinity Greek Orthodox Cathedral

Ιερός Καθεδρικός Ναός Αγίας Τριάδος

October 2026

My beloved parishioners and friends of Holy Trinity Cathedral,

October arrives each year with a quiet beauty that invites reflection and gratitude for God's blessings. Summer's warmth gives way to cooler days, changing leaves, and a familiar daily rhythm. Within our Cathedral family, this season marks a return to parish life. Our ministries are active, classrooms are filled, organizations gather, children return to their programs, and our liturgical life calls us toward the center of who we are as Orthodox Christians. It is deeply encouraging to see our Cathedral alive with worship, learning, fellowship, service, and many generations together. Yet a parish is truly alive not because its calendar is full, but because its people pray, receive Holy Communion, care for one another, grow in faith, and **place Christ at the center of their lives.**

October brings together faith, history, courage, sacrifice, and the witness of those who came before us. One of the great saints commemorated this month is Saint Demetrios the Great Martyr and Myrrh-Streamer, celebrated October 26. Saint Demetrios lived at the beginning of the 4th century, during Roman persecution, and was a young officer whose position mattered less to him than his faith in Jesus Christ. When expected to participate in the persecution of Christians, he refused. Rather than protect his position or remain silent, he openly confessed Christ and encouraged others to remain faithful. His courage led to imprisonment and martyrdom. His example remains powerful because he knew where his loyalty belonged. He could have chosen security and acceptance, but he chose Christ. His life reminds us that faith shapes how we live, the choices we make, and our courage when beliefs are challenged.

The city of Thessaloniki has loved Saint Demetrios for centuries as its great protector and intercessor. His magnificent Basilica remains a major place of Orthodox pilgrimage, where the faithful venerate his holy relics and seek his prayers. His feast is also tied to Thessaloniki's modern history because on October 26, 1912, the city was liberated during the Balkan Wars after centuries of Ottoman rule. The people experienced this liberation on their patron saint's feast as profoundly meaningful. For them, Saint Demetrios was not simply a figure of the past, but a living intercessor for his city. This connection between faith and history reflects the Orthodox conviction that God remains present in the struggles, sorrows, sacrifices, victories, and hopes of His people.

Only two days later comes October 28, a date of enormous significance for Greeks worldwide. The historic "OHI" (NO) of 1940 has become a symbol of courage, sacrifice, national dignity, and refusal to surrender in the face of overwhelming force. In the early morning hours of October 28, 1940, the Italian government demanded access to Greek territory, effectively requiring the nation to submit. Greece refused, and that refusal brought the country directly into the Second World War. Greece entered the struggle without the resources of a great military power. Soldiers faced harsh mountain conditions and limited supplies, while families endured fear and hardship. Yet the Greek army resisted with extraordinary courage and initially pushed the invading forces back into Albania.

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940
ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΟΧΙ

OHI DAY
OCTOBER 28, 1940

The story does not belong only to the battlefield. Behind the soldiers stood an entire nation. Parents prayed for their sons, families waited anxiously for news, and women carried supplies through difficult terrain. Churches filled with people seeking strength. Priests and monastics prayed for the nation, icons of the Panagia accompanied soldiers into the mountains, and countless people turned to the Mother of God with confidence. The German occupation that followed brought hunger, destruction, executions, displacement, and tremendous loss. Entire communities suffered, yet faith remained a source of strength. That generation knew human courage alone was not enough; they prayed, endured, and entrusted themselves to God.

In this history, the feast of the Holy Protection of the Theotokos became inseparable from October 28 in Greek Orthodox tradition. The feast has ancient roots in Constantinople and the Church of Blachernae. According to Church tradition, during an all-night vigil, Saint Andrew the Fool for Christ saw the Most Holy Theotokos surrounded by angels and saints, praying for the faithful and extending her veil over them as a sign of protection and maternal care. This became a beloved expression of devotion to Panagia. She never takes Christ's place; everything in her life leads us to her Son. As the Mother of God and Mother of the Church, she intercedes for the faithful, who seek comfort beneath her protecting veil.

For the Greek people, this image carried particular meaning. Soldiers and their families repeatedly called upon Panagia for help, strength, and protection. Her presence was felt so deeply that the Church of Greece joined the celebration of the Holy Protection with October 28, uniting national memory with spiritual thanksgiving. The courage, faith, and sacrifices of the people were remembered together with their dependence upon God and the conviction that freedom, dignity, faith, and human life are sacred gifts. October 28 therefore became more than a patriotic anniversary. **It became a reminder that the strongest generations are those who know where to turn when human strength reaches its limits.**

This October also marks an important moment in our Sacred Metropolis of New Jersey as we prayerfully await the election of our new Metropolitan. The hierarch chosen will become the spiritual father and chief shepherd of our Metropolis, guiding our clergy, parishes, and faithful.

I ask each of you to keep this process in your prayers and ask the Holy Spirit to guide the Church. May the new Metropolitan be granted wisdom, strength, good health, humility, and a loving pastoral heart as he begins his ministry among us. Once the election takes place, we will share the announcement with our Cathedral family and look forward to welcoming our new spiritual father with love, respect, joy, and unity.

These observances and this moment in our Metropolis should lead us to consider our responsibility today. Our circumstances differ greatly from Saint Demetrios, Thessaloniki in 1912, or the generation of 1940, yet the spiritual questions remain similar. **What do we truly value? Where do we turn when we are afraid? How deeply does our faith shape our lives? What are we handing to those who will come after us?** For us as Greek Orthodox Christians in America, these questions are especially important. We have inherited a precious spiritual and cultural legacy, but it does not survive on its own. Every generation must decide whether it will preserve what it has received, deepen it, and pass it forward, or slowly allow it to disappear.

Our connection to the Greek Orthodox tradition is a tremendous blessing. Through the Ecumenical Patriarchate of Constantinople, the Mother Church has preserved the Orthodox faith through centuries of persecution, change, hardship, and uncertainty. Empires have risen and fallen, borders and societies have changed, yet the Church has continued to celebrate the Divine Liturgy, proclaim the Gospel, preserve the Sacraments, and produce saints. The faith we practice is not an invention of our generation. It has been handed to us through centuries of prayer, sacrifice, martyrdom, theological wisdom, and faithful witness. This should fill us with gratitude and remind us that something sacred has been entrusted to us.

Someone kept this faith alive and taught our parents and grandparents. Someone built the churches in which we worship. Someone came to this country with little and still established a parish. Someone taught Greek School and Sunday School after working all week. Someone cooked for festivals, served on parish councils, worked in Philoptochos, sang in the choir, baked prosphora, cleaned the church, organized youth ministries, supported the priest, and quietly served without seeking recognition. Someone sacrificed so we could worship here today and know that we belong. We honor those generations by continuing what they began. That responsibility has passed to us, and nowhere is it more urgent than in the lives of our children and young people.

For this reason, I speak with particular love to parents and grandparents. **Please bring your children to Church, and bring them consistently.** Let Sunday become more than another day filled with activities, games, errands, and obligations. Let it remain the day of the Lord. Our children are growing up surrounded by powerful influences and constant messages about identity, success, happiness, morality, relationships, and the meaning of life. A strong spiritual foundation will not appear on its own. Faith must be lived before it can truly be inherited.

Our children need to experience the Church with their entire lives. They need to hear the hymns, smell the incense, stand before the icons, learn the prayers, listen to the Gospel, make the sign of the Cross, receive a blessing, know their priest, participate in Sunday School, and form friendships with other Orthodox young people. They need to see that the Church gives meaning to everyday life. Most importantly, they need to approach the Holy Chalice and receive the Body and Blood of our Lord Jesus Christ. There is no greater gift we can give them. We can provide education, opportunities, experiences, and material advantages, yet none can replace a living relationship with Christ or nourish the soul as the Holy Eucharist does.

I am deeply grateful for the people in our Cathedral who dedicate themselves to our young people. Our Sunday & Greek School teachers, youth advisors, volunteers, parents, and ministry leaders give generously because they love our children and understand this sacred work. Their service is precious, but the Church can never replace the home's spiritual responsibility. **The strongest lesson a child receives is often the one seen at home.** When children see their parents make worship a priority, they learn that God is a priority. When they see their parents prepare for Holy Communion, they learn reverence. When they hear prayer at home, they understand that God belongs in daily life. When they witness forgiveness, patience, generosity, humility, and repentance, they begin to understand what Christianity truly looks like.

Whenever I stand before the Holy Altar and see every generation worshipping together, I am reminded of what the Church is meant to be. We are not separate generations occupying the same building. **We are one family, one Body, gathered around Christ.** Our elderly carry memory, our parents the responsibility of the present, our young adults energy and hope, and our children the future. Each generation needs the others, and all of us need Christ.

As we move through October, may these examples speak to our hearts. Saint Demetrios teaches us that faith requires courage and consistency. October 28 reminds us that freedom and dignity were preserved through sacrifice. The Holy Protection of the Theotokos reminds us that we are never abandoned in life's struggles and that the Mother of God continues to intercede for those who seek her prayers. Our anticipation of a new Metropolitan reminds us that the life of the Church continues from generation to generation through spiritual fatherhood, unity, prayer, and pastoral care. All of these things point us toward the same truth: our faith cannot simply be admired or remembered. It must be lived.

Many concerns weigh upon families today, including children, health, education, relationships, and the future. Many carry burdens silently: illness, loneliness, financial anxiety, grief, or pain known only to God. **The Church must always remain the place where every person can come and find prayer, compassion, healing, forgiveness, and hope.** We do not come to Church because our lives are perfect. We come because we need Christ, because we need His mercy, and because there are moments when nothing else can give the soul what only He can give.

I especially want our young people to know that the Church is their home. They do not need to have everything figured out before coming close to God. Their questions do not make them unwelcome, their struggles do not make them unworthy, and faith does not belong only to another generation. Christ knows them, loves them, and calls them personally. The Church needs their voices, presence, questions, talents, and faith. When they come forward to receive Holy Communion, they are not simply continuing a family custom. They encounter the living Christ and receive something that can sustain them long after childhood has passed, and many other things in life have changed.

My beloved brothers and sisters, as your priest, I deeply hope every family will feel that this Cathedral is truly their spiritual home. I want our children to know that these doors are theirs, this Holy Altar is at the heart of their community, and wherever life takes them, they have a place to return to. I want our young people to remember not only festivals, dances, classrooms, and activities, but standing with their families before God. I want them to remember receiving Holy Communion, hearing the hymns of our Church, seeing their parents and grandparents pray, and knowing that faith was not simply discussed, but lived. Years from now, many childhood details will fade, but these sacred memories can remain rooted in the heart and give strength when needed most.

Our greatest responsibility is not simply to maintain buildings, preserve customs, or organize successful programs, important though these things are. It is to help one another remain close to Christ and make certain that the next generation knows where home is. Long after today's concerns are forgotten, faith can remain in our children's hearts. Careers, possessions, circumstances, and the world around them will change. But if our children know how to pray, how to return to the Church, the comfort of the Theotokos, the joy of receiving Christ in Holy Communion, and the certainty that God has never abandoned them, then we will have given them something no one can take away.

This October, let us make a renewed beginning together. Let us be more faithful in worship, sincere in prayer, willing to forgive, compassionate toward one another, and attentive to our families' spiritual needs. Let us prepare ourselves with greater care to receive Holy Communion. Let us support our Cathedral ministries, which keep souls connected to the Church, and reach out to those we have not seen, reminding them that they are missed. Let us pray fervently for our Sacred Metropolis during this important period and for the hierarch who will soon be called to become our new spiritual father and chief shepherd. Above all, let us make room in our lives for Christ again and again, especially when everything else competes for our attention.

I pray from my heart that the Lord blesses each of you and your families this month. May He strengthen those who are tired, comfort those who are grieving, heal those who are sick, encourage those who are discouraged, and bring peace to those who are troubled. May He protect our children and young people, guide our parents, and bless our elderly with health and strength. May the Holy Spirit guide the Church in the election of our new Metropolitan of New Jersey and prepare all of us to receive him with love, respect, and unity. May the Most Holy Theotokos cover our Cathedral, Metropolis, homes, and families beneath her protection, and may Saint Demetrios inspire us to live with courage and devotion.

Above all, may we never lose sight of what is truly worth passing on. Our children may inherit our names, traditions, customs, memories, language, and love for our history, and all are precious. **But the greatest inheritance we can leave them is a heart that knows Christ, a soul that knows where to turn in times of sorrow, and a faith strong enough to carry them through the uncertainties of life.** If we give them that, then we have given them something eternal. May this faith remain alive in our homes, strong in our children, and firmly rooted in our beloved Holy Trinity Cathedral. May our Cathedral remain a place of prayer, unity, love, and spiritual growth under our new Metropolitan, our spiritual father and chief shepherd. And may Christ keep all of us close to Him, today and always, so that what we have received with gratitude we may one day hand to the next generation with faith, hope, and love.

**With love in the Lord,
Fr. Christoforos**

Αγαπητοί μου ενορίτες και φίλοι του Καθεδρικού Ναού της Αγίας Τριάδος,

Ο Οκτώβριος έρχεται κάθε χρόνο με μια ήρεμη ομορφιά... Η ζέστη υποχωρεί, οι ημέρες γίνονται πιο δροσερές και η καθημερινότητα μας ξαναβρίσκει τον ρυθμό της. Στον Καθεδρικό μας, η εποχή αυτή σηματοδοτεί την πλήρη επιστροφή στην ενοριακή ζωή. Οι δραστηριότητές μας επαναλειτούργούν, οι αίθουσες γεμίζουν, οι οργανώσεις συναντώνται και τα παιδιά επιστρέφουν στα προγράμματά τους. Μια ενορία όμως είναι πραγματικά ζωντανή όταν οι άνθρωποί της προσεύχονται, κοινωνούν, αγαπούν, στηρίζουν ο ένας τον άλλον και τοποθετούν τον Χριστό στο κέντρο της ζωής τους.

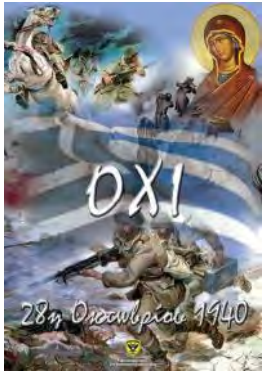
Ο μήνας αυτός ενώνει πίστη, ιστορία, θάρρος και θυσία. Στις 26 Οκτωβρίου τιμούμε τον Μεγαλομάρτυρα και Μυροβλήτη Άγιο Δημήτριο. Έζησε στις αρχές του 4ου αιώνα, σε εποχή διωγμών, και ήταν ένας νέος αξιωματούχος με θέση και κύρος. Όμως τίποτε δεν είχε μεγαλύτερη αξία γι' αυτόν από την πίστη του στον Χριστό. Όταν κλήθηκε να διώξει Χριστιανούς, εκείνος αρνήθηκε, ομολόγησε ανοιχτά τον Χριστό και ενίσχυσε άλλους να παραμείνουν πιστοί. Η ομολογία του τον οδήγησε στη φυλάκιση και στο μαρτύριο.

Η Θεσσαλονίκη τιμά επί αιώνες τον Άγιο Δημήτριο ως προστάτη και μεσίτη της. Ο Ναός του παραμένει τόπος παγκοσμίου ορθόδοξου προσκυνήματος, ενώ η εορτή του συνδέεται και με τη νεότερη ιστορία της πόλης. Στις 26 Οκτωβρίου 1912 η Θεσσαλονίκη απελευθερώθηκε ύστερα από αιώνες οθωμανικής κυριαρχίας. Για τον λαό της, η απελευθέρωση την ημέρα του πολιούχου είχε βαθύ πνευματικό νόημα. Η σχέση αυτή πίστης και ιστορίας εκφράζει την ορθόδοξη πεποίθηση και βεβαιότητα ότι ο Θεός παραμένει παρών στους αγώνες, στις θυσίες, στις νίκες και στις ελπίδες του λαού Του.

Δύο ημέρες αργότερα φθάνουμε στην 28η Οκτωβρίου, ημερομηνία ιδιαίτερης σημασίας για τον απανταχού Ελληνισμό. Το ιστορικό «ΟΧΙ» του 1940 έγινε σύμβολο θάρρους, ελευθερίας και εθνικής αξιοπρέπειας. Η Ιταλία απαίτησε ουσιαστικά την είσοδο στρατευμάτων στην ελληνική επικράτεια. Η Ελλάδα αρνήθηκε και μπήκε στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι στρατιώτες πολέμησαν σε σκληρές συνθήκες με περιορισμένα εφόδια, ενώ οι οικογένειες ζούσαν με φόβο, πείνα και στερήσεις. Κι όμως, ο Ελληνικός Στρατός αντιστάθηκε με αξιοθαύμαστο θάρρος και αρχικά απώθησε τις ιταλικές δυνάμεις προς την Αλβανία.

Η ιστορία εκείνης της εποχής δεν γράφτηκε μόνο στα πεδία των μαχών. Πίσω από τους στρατιώτες στεκόταν ένας ολόκληρος λαός. Γονείς προσεύχονταν, οικογένειες περίμεναν νέα και γυναίκες μετέφεραν εφόδια μέσα σε μεγάλες δυσκολίες. Οι εκκλησίες γέμιζαν, ιερείς και μοναχοί προσεύχονταν, ενώ εικόνες της Παναγίας συνόδευαν τους στρατιώτες στα βουνά. Η γερμανική κατοχή έφερε πείνα, καταστροφή και τεράστιο πόνο. Παρά τις δοκιμασίες, η πίστη παρέμεινε πηγή δύναμης. Εκείνη η γενιά γνώριζε ότι το ανθρώπινο κουράγιο μόνο του δεν αρκεί. Προσευχήθηκε, άντεξε και εμπιστεύθηκε τον εαυτό της στον Θεό.

Μέσα σε αυτή την ιστορία, η Αγία Σκέπη της Θεοτόκου συνδέθηκε άρρηκτα με την 28η Οκτωβρίου. Η εορτή έχει βαθιές ρίζες στην Κωνσταντινούπολη και στον ναό των Βλαχερνών. Σύμφωνα με την παράδοση, ο Άγιος Ανδρέας ο διά Χριστόν σαλός είδε σε αγρυπνία την Υπεραγία Θεοτόκο να προσεύχεται για τον λαό και να απλώνει το ιερό της ωμοφόριο ως σημείο προστασίας. Η Παναγία δεν αντικαθιστά ποτέ τον Χριστό· ολόκληρη η ζωή της όμως οδηγεί προς τον Υιό της. Ως Μητέρα του Θεού πρεσβεύει για όσους προστρέχουν στην προστασία της.

Για τον ελληνικό λαό αυτή η εικόνα απέκτησε ιδιαίτερη σημασία στα χρόνια του πολέμου. Οι στρατιώτες και οι οικογένειές τους επικαλούνταν την Παναγία για βοήθεια και σκέπη. Η παρουσία της ήταν τόσο έντονη στη συνείδηση του λαού, ώστε η Εκκλησία της Ελλάδος συνέδεσε την Αγία Σκέπη με την 28η Οκτωβρίου, ενώνοντας την εθνική μνήμη με την πνευματική ευχαριστία. Έτσι η επέτειος έγινε

κάτι περισσότερο από εθνικός εορτασμός: μια υπενθύμιση ότι οι πιο δυνατές γενιές είναι εκείνες που γνωρίζουν πού να στραφούν όταν οι ανθρώπινες δυνάμεις φθάνουν στα όριά τους.

Ο φετινός Οκτώβριος έχει ιδιαίτερη σημασία και για την Ιερά Μητρόπολή μας Νέας Ιερσέης, καθώς αναμένουμε προσευχητικά την εκλογή του νέου Μητροπολίτη μας. Ο Ιεράρχης που θα εκλεγεί θα γίνει ο πνευματικός πατέρας και Ποιμενάρχης της Μητροπόλεώς μας, καθοδηγώντας τον κλήρο, τις ενορίες και το πιστό ποίμνιο. Σας ζητώ να κρατήσουμε αυτή τη διαδικασία στις προσευχές μας και να παρακαλέσουμε το Άγιο Πνεύμα να φωτίσει την Εκκλησία.

Μετά την εκλογή θα ενημερώσουμε επίσημα την οικογένεια του Καθεδρικού μας και θα αναμένουμε με χαρά να υποδεχούμε τον νέο πνευματικό μας πατέρα με αγάπη, σεβασμό και ενότητα. Η στιγμή αυτή μάς καλεί επίσης να αναλογιστούμε τη δική μας ευθύνη. Οι σημερινές συνθήκες διαφέρουν από εκείνες της εποχής του Αγίου Δημητρίου, της Θεσσαλονίκης του 1912 ή της γενιάς του 1940, όμως τα πνευματικά ερωτήματα παραμένουν ίδια. Τι έχει αληθινή αξία; Πού στρεφόμαστε όταν φοβόμαστε; Πόσο καθορίζει η πίστη τη ζωή μας; Τί παραδίδουμε στις επόμενες γενιές;

Για εμάς τους Ελληνορθόδοξους της Αμερικής, τα ερωτήματα αυτά έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα. Παραλάβαμε μια πολύτιμη πνευματική και πολιτιστική κληρονομιά, αλλά τίποτε δεν διατηρείται μόνο του. Μέσα από το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, η Μητέρα Εκκλησία διαφύλαξε την ορθόδοξη πίστη μέσα από αιώνες διωγμών, αλλαγών και δυσκολιών. Αυτοκρατορίες χάθηκαν και κοινωνίες άλλαξαν, όμως η Εκκλησία συνέχισε να τελεί τη Θεία Λειτουργία, να κηρύττει το Ευαγγέλιο, να προσφέρει τα Ιερά Μυστήρια και να γεννά Αγίους. Η πίστη αυτή μας παραδόθηκε μέσα από προσευχή, θυσία, μαρτύριο και πιστή ομολογία.

Κάποιοι κράτησαν αυτή την πίστη ζωντανή και τη δίδαξαν στους γονείς και στους παππούδες μας. Κάποιοι έχτισαν τις εκκλησίες μας, δίδαξαν Ελληνικό Σχολείο και Κατηχητικό, υπηρέτησαν στα συμβούλια και στη Φιλόπτωχο, έψαλαν, ζύμωσαν πρόσφορα, οργάνωσαν νεανικά προγράμματα και εργάστηκαν αθόρυβα. Κάποιοι θυσιάστηκαν ώστε εμείς σήμερα να μπορούμε να ερχόμαστε εδώ και να νιώθουμε ότι ανήκουμε. Τιμούμε αυτές τις γενιές συνεχίζοντας εκείνο που άρχισαν. Αυτή η ευθύνη γίνεται ακόμη πιο επείγουσα όταν μιλάμε για τα παιδιά και τους νέους μας.

Γι' αυτό απευθύνομαι με αγάπη στους γονείς και στους παππούδες: να φέρντε τα παιδιά σας στην Εκκλησία σταθερά. Η Κυριακή πρέπει να παραμένει η ημέρα του Κυρίου, όχι ημέρα υποχρεώσεων. Τα παιδιά μας μεγαλώνουν μέσα σε επιρροές και αρνητικά μηνύματα για την ταυτότητα, την επιτυχία και το νόημα της ζωής. Μια δυνατή πνευματική βάση δεν δημιουργείται μόνη της. Η πίστη πρέπει να βιωθεί για να κληρονομηθεί. Τα παιδιά μας χρειάζονται να βιώνουν την Εκκλησία. Να ακούν τους ύμνους, να μυρίζουν το θυμίαμα, να στέκονται μπροστά στις ιερές εικόνες, να μαθαίνουν τις προσευχές και να συμμετέχουν στο Κατηχητικό. Πάνω απ' όλα, χρειάζεται να πλησιάζουν το Άγιο Ποτήριο και να μεταλαμβάνουν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Καμία σπουδή ή υλικό αγαθό δεν μπορεί να αντικαταστήσει μια σχέση με Εκείνον ούτε να θρέψει την ψυχή όπως η Θεία Ευχαριστία.

Είμαι ευγνώμων σε όλους όσους διακονούν τα παιδιά μας. Οι δάσκαλοι του Κατηχητικού και του Ελληνικού Σχολείου, οι υπεύθυνοι των νεανικών προγραμμάτων, οι εθελοντές και οι γονείς προσφέρουν. Όμως η Εκκλησία δεν μπορεί να αντικαταστήσει την πνευματική ευθύνη του σπιτιού. **Το ισχυρότερο μάθημα είναι αυτό που βλέπει ένα παιδί στην οικογένειά του.** Όταν βλέπει προσευχή, εκκλησιασμό, Θεία Κοινωνία, συγχώρηση και μετάνοια, καταλαβαίνει ότι η πίστη είναι τρόπος ζωής.

Όταν στέκομαι μπροστά στο Ιερό Θυσιαστήριο και βλέπω όλες τις γενιές να λατρεύουν τον Θεό μαζί, θυμάμαι τι σημαίνει Εκκλησία. Δεν είμαστε απλά ομάδες στο ίδιο κτίριο. Είμαστε μία οικογένεια, ένα Σώμα, συγκεντρωμένο γύρω από τον Χριστό. Οι μεγαλύτεροι φέρουν τη μνήμη, οι γονείς την ευθύνη, οι νέοι την ελπίδα, και τα παιδιά το μέλλον. Κάθε γενιά χρειάζεται την άλλη και όλοι χρειαζόμαστε τον Χριστό.

Καθώς προχωρούμε, ας αφήσουμε όλα αυτά να μιλήσουν στις καρδιές μας. Ο Άγιος Δημήτριος διδάσκει θάρρος και συνέπεια. Η 28η Οκτωβρίου θυμίζει ότι η ελευθερία διαφυλάχθηκε με θυσίες. Η Αγία Σκέπη βεβαιώνει ότι δεν είμαστε μόνοι στις δυσκολίες. Η προσμονή του νέου Μητροπολίτη θυμίζει την πνευματική πατρότητα, την ενότητα και την προσευχή. **Όλα οδηγούν στην ίδια αλήθεια: η πίστη μας δεν είναι απλώς παράδοση. Πρέπει να γίνεται βίωμα.**

Πολλές ανησυχίες βαραίνουν τις οικογένειες σήμερα, ιδιαίτερα για το μέλλον. Πολλοί κουβαλούν ασθένεια, μοναξιά, οικονομική αγωνία, πένθος ή πόνο που γνωρίζει μόνο ο Θεός. Η Εκκλησία παραμένει τόπος όπου κάθε άνθρωπος βρίσκει προσευχή, συμπόνια, θεραπεία, συγχώρηση και ελπίδα. Δεν ερχόμαστε στην Εκκλησία επειδή η ζωή μας είναι τέλεια. Ερχόμαστε επειδή χρειαζόμαστε τον Χριστό και το έλεός Του, γιατί μόνο Εκείνος μπορεί να δώσει στην ψυχή όσα χρειάζεται.

Θέλω οι νέοι μας να γνωρίζουν ότι η Εκκλησία είναι το σπίτι τους. Οι ερωτήσεις τους δεν τους κάνουν ανεπιθύμητους, οι αγώνες τους δεν τους κάνουν ανάξιους και η πίστη δεν ανήκει μόνο σε μια παλαιότερη γενιά. Ο Χριστός τους γνωρίζει, τους αγαπά και τους καλεί. Όταν πλησιάζουν να κοινωνήσουν, δεν συνεχίζουν απλώς ένα έθιμο. Συναντούν τον ζωντανό Χριστό και λαμβάνουν δύναμη για τη ζωή τους.

Ως ιερέας σας επιθυμώ κάθε οικογένεια να αισθάνεται αυτόν τον Καθεδρικό ως πνευματικό της σπίτι. Θέλω τα παιδιά μας να γνωρίζουν ότι αυτές οι πόρτες είναι δικές τους και, όπου κι αν τα οδηγήσει η ζωή, έχουν τόπο επιστροφής. Να θυμούνται ότι στάθηκαν με την οικογένειά τους ενώπιον του Θεού, κοινωνήσαν, άκουσαν τους ύμνους και είδαν τους γονείς και τους παππούδες τους να προσεύχονται. Αυτές οι εμπειρίες γίνονται δύναμη στις δύσκολες στιγμές.

Η μεγαλύτερη ευθύνη μας δεν είναι να συντηρούμε κτίρια, να διαφυλάσσουμε έθιμα ή να οργανώνουμε εκδηλώσεις. Είναι να παραμένουμε κοντά στον Χριστό και να βοηθούμε την επόμενη γενιά να γνωρίζει το πνευματικό της σπίτι. Οι συνθήκες αλλάζουν. Αν όμως τα παιδιά μας γνωρίζουν να προσεύχονται, να επιστρέφουν στην Εκκλησία, να ζητούν τη σκέπη της Θεοτόκου και να πλησιάζουν τη Θεία Κοινωνία, τότε θα τους έχουμε δώσει κάτι που κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει.

Αυτόν τον Οκτώβριο ας κάνουμε μια νέα αρχή. Ας γίνουμε πιο συνεπείς στη Θεία Λατρεία, πιο ειλικρινείς στην προσευχή και πιο πρόθυμοι να συγχωρούμε. Ας προετοιμαζόμαστε για τη Θεία Κοινωνία, ας στηρίζουμε τις διακονίες του Καθεδρικού μας και ας θυμόμαστε όσους έχουμε καιρό να δούμε. Ας προσευχόμαστε για την Ιερά Μητρόπολή μας και για τον νέο Ποιμέναρχη μας. Πάνω απ' όλα, ας δίνουμε χώρο στον Χριστό στη ζωή μας.

Προσεύχομαι ο Κύριος να ευλογεί όλους εσάς. Να δυναμώνει τους κουρασμένους, να παρηγορεί τους πενθούντες, να θεραπεύει τους ασθενείς και να χαρίζει ειρήνη στις καρδιές μας. Να προστατεύει τα παιδιά μας και να φωτίζει τους γονείς. Είθε το Άγιο Πνεύμα να καθοδηγήσει την Εκκλησία στην εκλογή του Μητροπολίτη Νέας Ιερσής και να μας προετοιμάσει να τον υποδεχθούμε με αγάπη, σεβασμό και ενότητα. Είθε η Παναγία να σκεπάζει τον Καθεδρικό μας, τη Μητρόπολή μας και τα σπίτια μας.

Πάνω απ' όλα, ας μην ξεχάσουμε τι πρέπει να παραδώσουμε στην επόμενη γενιά. Τα παιδιά μας μπορεί να κληρονομήσουν τις παραδόσεις, τη γλώσσα και την ιστορία. Όλα αυτά είναι πολύτιμα. Όμως η μεγαλύτερη κληρονομιά είναι μια καρδιά που γνωρίζει τον Χριστό, μια ψυχή που ξέρει πού να στραφεί στη θλίψη και μια πίστη δυνατή ώστε να τα παραμείνει ζωντανή στις αβεβαιότητες της ζωής. Αν τους δώσουμε αυτό, τότε τους έχουμε δώσει κάτι αιώνιο. Είθε αυτή η πίστη να μείνει ζωντανή στα σπίτια μας, δυνατή στα παιδιά μας και βαθιά ριζωμένη στον αγαπημένο μας Καθεδρικό Ναό της Αγίας Τριάδος. Και είθε όσα παραλάβαμε με ευγνωμοσύνη να τα παραδώσουμε στην επόμενη γενιά με πίστη, ελπίδα και αγάπη.

**Με αγάπη Χριστού,
π. Χριστοφόρος**

October's message for Our Children from Fr. Christoforos

My dear children,

October is a beautiful month in the life of our Church and our Cathedral. Our Sunday School classes have begun again, and I am so happy to see you each Sunday coming to church, praying with your families, learning about our faith, and spending time together. Always remember that Sunday School does not begin when you walk into your classroom. It begins in the Divine Liturgy. Everything you learn in class helps you understand Jesus Christ more deeply, whom we worship and receive in Holy Communion.

This month we also celebrate **Saint Demetrios the Great Martyr**, one of the most beloved saints of our Church. Saint Demetrios was courageous because he loved Christ above all else. Courage does not always mean doing something big or dramatic. For you, courage can mean telling the truth, being kind when others are not, standing up for someone who is being treated badly, forgiving a friend, saying your prayers, and not being embarrassed to show that you love God and your Church.

I want each of you to remember something very important: **you are not simply the future of our Church. You are part of the Church right now.** Your presence matters. Your prayers matter. Your voices singing the hymns matter. Every Sunday that you come to church, every time you make the sign of the Cross, every time you receive Holy Communion, and every act of kindness you offer brings you closer to Christ. I am very proud of you, and I look forward to seeing you every Sunday at our Holy Trinity Cathedral.

With much love and prayers,
Father Christoforos

